

нѣма дома, каза тя.—Тѣй отиде на гости у попъ Гера-
симови. Но това е се едно, господине, азъ сжмъ му
госпожа. Мола ви да ни обичате и да дохождате у
насъ. Сѣднете, господине!» Тя повика слугинята си и
заповѣда ѝ да повика нарѣдникътъ.» Старчето ма изглѣ-
ждаше съ своето единственно око съ любопитство.
«Смѣя ли да ви попитамъ, каза той, вие въ кой полкъ
сте служиле?» Азъ удовлетворихъ неговото любопитство.
«А смѣя ли да ви попитамъ, продължи той, защо вие
сте благоизволили да преминете изъ гвардията въ гар-
низонътъ?» Азъ му отговорихъ, че такава е билъ волята
на началството. «Види са, че за неприлични на гвар-
дейски офицеринъ постѣпки?» каза неуморимиятъ пита-
тель. — «Стига си бжбралъ, му каза господарката. —
Ти виждашъ, че момчето са е уморило отъ пѣтьтъ.
Нему са сега не говори . . . Държъ рѣцете си по-пра-
во . . . А ти, господине, продължи тя, като са обжрна
камъ мене, — са не грижи, че сж та заржгале въ на-
шата джиземя. Не си ти пжрвиятъ не си и послѣдни-
ятъ. Потжрни и ще да попривикнешъ! Швабриня, А-
лексѣй Ивановичъ, ето вече петъ години отъ както е
испроводенъ при насъ, за смжртоубийство. Богъ знае,
какавъ грѣхъ го е заплѣлъ! Той, заповѣдай да чуешъ,
излѣзаль изъ вжнъ градътъ съ единъ »поручикъ«, зема-
ле съ себѣ си двѣ сабли и захванале да мушкатъ е-
динъ другиго; а Алексѣй Ивановичъ заклаль поручи-
кътъ,—още и при двама свидѣтели! Какво да са прави?
Види са, че грѣхътъ нѣма майстории.»

Въ тая минута влѣзе нарѣдникътъ, който бѣше
младъ и гиздавъ казакъ.

— Максимичъ! му каза господарката. — Намѣ-
ри г-ну офицерину по-чистичка кжщица.

— Слушамъ, Василиса Егоровна, отговори нарѣ-